

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Markéty Čermínové a JUDr. Tomáše Pírka v právní věci

žalobce: **V. A.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx xxx - xxx
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Hamanem
sídlem Masarykovo náměstí 110/64, 586 01 Jihlava

proti

žalovaným: 1. **JUDr. V. J.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx xxx - xxx
2. **E. S. J.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx xxx - xxx
zastoupený obecnou zmocněnkyní JUDr. V. J.
bytem xxx, xxx xxx - xxx
3. **A. B. J.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx xxx - xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Marií Petráčkovou
sídlem Čoupkových 674/36, 624 00 Brno
4. **nezl. M. E. J.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx xxx - xxx
zastoupená opatrovníkem JUDr. Zdeňkou Viktorovou, advokátkou
sídlem Čs. armády 828/34, 160 00 Praha 6

o určení vlastnictví zůstavitele k nemovitým věcem ke dni jeho úmrtí

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. září 2022, č. j. 6 C 236/2020-161 a k odvolání ustanovené advokátky JUDr. Marie Petráčkové proti usnesení téhož soudu ze dne 14. prosince 2022, č. j. 6 C 236/2020-168

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Usnesení soudu I. stupně **se mění** jen tak, že výši odměny činí 22 560 Kč, jinak **se potvrzuje**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem nalézací soud zamítl žalobu s návrhem na určení, že zůstavitel JUDr. V. J., nar. xxx, zemř. xxx, naposledy bytem xxx, xxx, xxx xxx, byl ke dni jeho úmrtí, tj. ke dni xxx vlastníkem nemovitých věcí: spoluvlastnického podílu o velikosti ideální 1/20 na pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří o výměře 1521m² součástí pozemku je stavba čp. xxx, průmyslový objekt, stavba stojí na pozemku parc. č. xxx, zapsáno na LV č. xxx v katastrálním území xxx xxx, obci xxx, pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří o výměře 215 m², součástí pozemku je stavba čp. xxx, objekt k bydlení, stavba stojí na pozemku parc. č. xxx, zapsáno na LV č. xxx v katastrálním území xxx, obci xxx a pozemku parc. č. xxx, zahrada o výměře 911 m², zapsaná na LV č. xxx v katastrálním území xxx, obci xxx (výrok I.), žalobci uložil povinnost zaplatit žalované ad 1/ na náhradu nákladů řízení 2 100 Kč a vyslovil, že ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným ad 2/, 3/ a 4/ nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).
2. Takto rozhodl o žalobě, již se žalobce domáhal požadovaného určení, když spatřoval naléhavý právní zájem na požadovaném určení v tom, že má do dědického řízení po zemřelém JUDr. V. J., jehož jsou žalovaní dědici, přihlášenou pohledávku v částce 2 232 500 Kč z titulu neuhrazené části

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

dluhu, kterou zůstavitel uznal co do důvodu i výše. Tato pohledávka žalobce byla zařazena do pasiv pozůstalosti. Dosud zjištěná pasiva pozůstalosti převyšují aktiva pozůstalosti, když součet peněžitých hodnot aktiv činí částku 3 968 142 Kč a součet peněžitých hodnot pasiv činí částku 8 713 342 Kč, a navýšení aktiv by zlepšilo dobytnost pohledávky žalobce a tudíž jeho postavení jako věřitele.

3. Nálezací soud se zabýval otázkou, zda má žalobce na požadovaném určení naléhavý právní zájem podle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Odkázal na závěr rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2011, sp. zn. 21Cdo 3820/2009, že z hlediska existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení není důležité, zda v řízení bude prokázáno žalobcovo tvrzení o skutečnostech odůvodňujících žalobu na určení; rozhodující je, zda vůbec (objektivně) by případně úspěšná určovací žaloba mohla založit pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu.
4. Nálezací soud se zabýval argumentací žalobce, že určením vlastnického práva zůstavitele k nemovitým věcem ke dni jeho úmrtí lze docílit právního stavu pro žalobce výhodnějšího, protože, pokud bude žalobě vyhověno, budou v rámci projednávání dědictví předmětné nemovité věci zařazeny mezi aktiva dědictví, čímž bude navýšena obvyklá cena majetku zůstavitele, tedy i cena nabytého dědictví žalovanými, a rovněž se významně sníží pravděpodobnost, že žalovaní, dědictví odmítnou.
5. Nálezací soud se s touto argumentací neztotožnil s tím, že ani případný úspěch ve věci nemůže založit pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu. Poukázal na zjištěnou skutečnost, že žalovaná ad 1/ již dědictví po zůstaviteli JUDr. V. J. odmítla, a všichni žalovaní jako dědici zůstavitele sporují existenci a platnost žalobcem tvrzené pohledávky za zůstavitelem. Zdůraznil, že určovací žaloba má preventivní charakter, a má místo jednak tam, kde její pomocí lze eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, jednak v případech, v nichž určovací žaloba účinněji než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy, tvořící určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků. Nelze-li v konkrétním případě očekávat, že je určovací žaloba bude plnit, nebude ani naléhavý právní zájem na takovém určení (s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 425/2004, ze dne 25. 10. 2005). Případné zvýšení aktiv pozůstalosti samo o sobě nepřinese žalobci výhodnější právní postavení v pozůstalostním řízení. Pohledávku již uplatnil a jeho tvrzení, že zařazení předmětných nemovitostí do aktiv pozůstalosti po JUDr. J. může odvrátit rozhodnutí dědiců dědictví odmítnout z důvodu předlužení pozůstalosti, a tedy zvýšit naději žalobce na uhrazení jeho pohledávky z jejich dědických podílů, je pouze spekulativní (v případě žalované ad 1/, která již dědictví odmítla, i liché), a bez relevantního vlivu na jeho pozici věřitele zůstavitele. I v případě úspěchu v projednávané věci by zůstala žalobcova pohledávka za zůstavitelem, resp. jeho dědici nejistá a tedy nevykonatelná. Případný úspěch žaloby by tedy neodvrátil další spor mezi účastníky o pravost a platnost právních jednání zůstavitele – uznání dluhů ze žalobcem tvrzených zápůjček a darovacích smluv, kterými převedl své vlastnické právo k předmětným nemovitostem na žalovanou ad 1/, neboť posouzení těchto právních otázek by v tomto řízení mělo povahu pouze otázek předběžných.
6. Dále nálezací soud konstatoval, že v případě sporovaného převodu je, resp. byla, odpovídajícím právním institutem odpůrčí žaloba, neboť v případě jejího úspěchu by žalobce získal přímou možnost uspokojit se z majetku, který odporovatelným úkonem ušel. Žalobce však takovou žalobu nepodal.
7. Z uvedených důvodů proto nálezací soud určovací žalobu pro absenci naléhavého právního zájmu zamítl, aniž (pro nadbytečnost) prováděl další dokazování k posuzování pravosti a platnosti obou darovacích smluv a uznávacích prohlášení, resp. k prokazování existence zápůjček.
8. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání. Nálezacímu soudu vytkl nesprávné právní posouzení věci. Zdůraznil, že dědické řízení po JUDr. V. J. nebylo dosud Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

skončeno. Žalovaní jako dědicové mají s ohledem na předlužení pozůstalosti možnost dědictví odmítnout podle § 1485 - 1489 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“ nebo „o. z.“), či uplatnit výhradu soupisu podle § 1674 - 1676 o. z. V takovém případě by tedy nedošlo ani k přechodu dluhů zůstavitele na žalované jako dědice. V důsledku toho by se pak pohledávka žalobce stala nedobytnou, jelikož by ji nemohl vymáhat vůči žalovaným a případně ji uspokojit z výtěžku předmětných nemovitostí, jelikož ty by nebyly součástí pozůstalosti, nýbrž výlučným vlastnictvím žalované ad 1/, která by za dluhy zůstavitele neodpovídala. Z uvedeného dovozoval, že má na požadovaném určení naléhavý právní zájem, jelikož určením vlastnického práva zůstavitele k nemovitým věcem ke dni jeho úmrtí lze docílit právního stavu pro žalobce výhodnějšího. Pokud by bylo jeho žalobě vyhověno, budou v rámci projednání dědictví předmětné nemovité věci zařazeny mezi aktiva dědictví, čímž bude navýšena obvyklá cena majetku zůstavitele, tudíž i cena nabytého dědictví žalovanými, a rovněž se významně sníží pravděpodobnost, že žalovaní, zvláště žalovaná ad 1/, dědictví odmítnou. Žalobce jakožto zůstavitelův věřitel by se pak mohl domáhat uspokojení své pohledávky vůči žalovaným jako dědicům z dědictví, jehož aktiva budou vyšší v důsledku požadovaného určení vlastnického práva k předmětným nemovitým věcem.

9. Poukázal na výklad provedený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. 32 Odo 425/2004, v němž Nejvyšší soud dovodil, že „*vzhledem k preventivnímu charakteru určovací žaloby je existence naléhavého právního zájmu v projednávané věci spojena se zjištěním, zda je (objektivně) ohroženo právo žalobkyně a jejím prostřednictvím lze docílit právního stavu pro žalobkyni výhodnějšího.*“ Sama skutečnost, že žalobce disponuje toliko tvrzenou, nikoli pravomocně přisouzenou pohledávkou, není dle rozsudku Nejvyššího soudu, sp. zn. 22 Cdo 11/2014, ze dne 26. 1. 2016, důvodem pro zamítnutí žaloby na určení z důvodu absence naléhavého právního zájmu. Smrtí dlužníka jeho povinnost nezanikla. Věřiteli postačí osvědčit pohledávku, jejíž uspokojení by mohlo být v případě, že by nebylo určeno výše požadované vlastnické právo, ohroženo, resp. znemožněno. V posuzované věci byla pohledávka žalobce vůči zůstaviteli osvědčena.
10. Dále žalobce brojil proti závěru nalézacího soudu o tom, že by odpovídajícím právním institutem byla v jeho případě odpůřčí žaloba. Odpůřčí žalobu lze totiž ve smyslu § 589 o. z. podat pouze v případě existence vykonatelné pohledávky. Předpokladem úspěchu zkracovaného věřitele je tedy vykonatelná pohledávka. Odkázal na závěry odborné literatury a komentářové literatury o tom, že musí být pohledávka vykonatelná již v době podání odpůřčí žaloby, a to i s ohledem na výslovnou dikci ustanovení § 589 odst. 1 o. z. Pokud tedy má žalobce nevykonatelnou pohledávku, nebylo možné podat odpůřčí žalobu (ta by byla pro nedostatek legitimace zamítnuta). Naopak podle výše uvedené judikatury nevykonatelná pohledávka není důvodem pro zamítnutí určovací žaloby z důvodu absence naléhavého právního zájmu.
11. Zdůraznil, že ve zde souzené věci se jedná o situaci, kdy je ohroženo právo žalobce a jeho právní postavení je nejisté, neboť žalobce jako věřitel pohledávky za zůstavitelem nemá jiné možnosti, jak se domoci svého práva, když jako vlastnice předmětných nemovitostí je v katastru nemovitostí evidována žalovaná ad 1/. Pozůstalost je předlužená, když dosud zjištěná pasiva pozůstalosti převyšují aktiva pozůstalosti. Za této situace tedy nemá žalobce možnost uspokojit svoji pohledávku z pozůstalosti. Odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2160/2005, ze dne 26. 6. 2006, podle něhož smyslem žaloby na určení vlastnického práva zůstavitele ke dni úmrtí je zjištění, zda tato věc má být projednána v dědickém řízení, kam patří všechny věci, které zůstavitel vlastnil ke dni úmrtí. Význam takového rozhodnutí je tedy jen v tom, že věc, o kterou šlo, bude projednána v dědickém řízení. Dovojoval, že pokud dojde k žalobcem navrhovanému určení, budou předmětné nemovité věci projednány v dědickém řízení a budou zahrnuty do aktiv pozůstalosti. Úspěch v řízení by tedy žalobci přinesl prospěch v tom, že po navýšení aktiv pozůstalosti o předmětné nemovitosti bude mít žalobce možnost domoci se úhrady pohledávky žalobce vůči zůstaviteli z pozůstalosti. Odvolacímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil nalézacímu osudu k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

12. K podanému odvolání se vyjádřili žalovaní ad 3/ a ad 4/. Odvolací argumentaci zcela odmítli a ztotožnili se se závěrem nalézacího soudu o tom, že naléhavý zájem žalobce na požadovaném určení neexistuje. Odvolacímu soudu shodně navrhli, aby napadený rozsudek potvrdil.
13. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek nalézacího soudu včetně řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.). Poté dospěl k závěru, že dosud nejsou splněny zákonné předpoklady pro potvrzení nebo pro změnu napadeného rozsudku.
14. Nalézací soud zamítl žalobu s pouhým odůvodněním, že žalobci nesvědčí naléhavý právní zájem na požadovaném určení z důvodu, že žalobce se mohl uspokojení své pohledávky domáhat odpůřci žalobou ve vztahu k dědické smlouvě, na základě které zemřelý JUDr. V. J. převedl darováním na žalované svůj majetek podle dědické smlouvy ještě za svého života. Takový závěr však neobstojí.
15. Navíc se nalézací soud nikterak nezabýval argumentací žalobce o tom, že jeho zájem na požadovaném určení vyplývá již z té skutečnosti, že, pokud dojde k žalobcem navrhovanému určení, budou předmětné nemovité věci projednány v dědickém řízení a budou zahrnuty do aktiv pozůstalosti. Úspěch v řízení by tedy žalobci přinesl prospěch v tom, že po navýšení aktiv pozůstalosti o předmětné nemovitosti bude mít žalobce možnost domoci se úhrady pohledávky žalobce vůči zůstaviteli z pozůstalosti.
16. Podle § 80 písm. c) o. s. ř. žalobou lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.
17. Z citovaného ustanovení vyplývá, že základním předpokladem úspěšnosti určovací žaloby je existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení.
18. Podle standardní judikatury obecných soudů má určovací žaloba preventivní charakter a má místo tam, kde její pomocí lze eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, jakož v případech, v nichž určovací žaloba účinněji než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy tvořící určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků. Platí také, že žaloba o určení není zpravidla na místě tam, kde lze žalovat o splnění povinnosti [§ 80 písm. b) o. s. ř.]. Prokáže-li však žalobce, že má právní zájem na tom, aby bylo určeno určité právo nebo právní poměr, přestože by mohl žalovat přímo na splnění povinnosti, nelze mu určovací žalobu odepřít. Za nedovolenou při možnosti žaloby na plnění lze považovat určovací žalobu tam, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž jen ke zbytečnému rozmnožování sporů. Jestliže se určením, že tu právní vztah nebo právo je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu (a předejde se tak žalobě o plnění), je určovací žaloba přípustná i přesto, že je možná také žaloba na splnění povinnosti. V rozsudku uveřejněném pod číslem 68/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyšší soud uzavřel, že, lze-li žalovat o určení práva nebo právního vztahu, není dán naléhavý právní zájem na určení neplatnosti smlouvy, jež se tohoto práva nebo právního vztahu týká.
19. V daném případě se žalobce jako neuspokojený věřitel zůstavitele s osvědčenými, zůstavitelem uznanými (vymahatelnými ale nevykonatelnými), pohledávkami domáhá určení vlastnictví zůstavitele ke specifikovaným nemovitostem ke dni jeho smrti s tím, že převody nemovitostí na žalovanou ad 1/, které zůstavitel učinil před svou smrtí, jsou absolutně neplatné z důvodu krácení věřitelů, přičemž dědictví je bez těchto nemovitostí předloženo a dobytost pohledávek žalobce je ohrožena; požadovaným určením by se postavení žalobce jako věřitele zlepšilo. Určovací žaloba v projednávané věci, pokud by jí bylo jinak vyhověno, může sloužit potřebám praktického života a vytvořit pevný základ pro právní vztahy žalobce jakožto věřitele zůstavitele a dědici zůstavitele, když bude zřejmé, zda do dědictví (pozůstalosti) spadají i předmětné nemovitosti, které mohou sloužit k uspokojení (i) pohledávek žalobce.

20. Nadto odpůrčí žaloba zde nemůže sloužit jako účinný právní prostředek ochrany práva žalobce, když předpokladem úspěchu odpůrčí žaloby je existence vykonatelné pohledávky (§ 589 odst. 1 o. z.), kterou ale žalobce netvrdí a která ani nebyla zjištěna.
21. Lze proto uzavřít, že určovací žaloba v projednávané věci může být způsobilým procesním instrumentem ochrany práva žalobce vůči dědicům zůstavitele, a proto je dán naléhavý právní zájem na požadovaném určení.
22. Odvolací soud proto z těchto důvodů rozsudek soudu I. stupně podle § 219a odst. 1 písm. a), odst. 2 o. s. ř. zrušil a podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
23. Na nalézacím soudu nyní bude, aby se dále zabýval opodstatněností určovací žaloby.

-
24. Usnesením ze dne 14. 12. 2022, č. j. 6 C 236/2020-168, rozhodl nalézací soud o přiznání odměny opatrovnici žalovaného ad 3) JUDr. Marii Petráčkové za (dosavadní) zastupování v tomto řízení a to ve výši 18 600 Kč.
 25. Proti tomuto usnesení podala JUDr. Marie Petráčková včasné a přípustné odvolání, ve kterém namítala nesprávný výpočet výše odměny. Nalézacímu soudu vytkla, že při stanovení výše odměny vycházel z § 9 odst. 3 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), tedy z tarifní hodnoty ve výši 35 000 Kč, což odůvodnil tím, že v projednávané věci byla podána žaloba na určení vlastnictví zůstavitele k nemovitým věcem ke dni jeho úmrtí, kdy se jedná o věc určení, zda je tu právní vztah nebo právo.
 26. Odvolatelka dovozovala, že soud měl při stanovení odměny vycházet z tarifní hodnoty stanovené v § 9 odst. 4 písm. b) AT vzhledem ke skutečnosti, že při vydání rozsudku se v soudním spisu nenalezala žádná ověřitelná dokumentace o hodnotě nemovitostí, k nimž bylo požadováno určení vlastnického práva (resp. určení hodnoty předmětu sporu podle § 8 odst. 1 AT by v tomto případě bylo možné zjistit jen s nepoměrnými obtížemi). Odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 269/16 a jeho závěr, že: „při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází z ustáleného závěru, že při absenci ověřitelného údaje o ceně nemovitostí, je spor o určení vlastnictví k nemovitosti sporem ve smyslu § 9 odst. 3 vyhl. písm. a) AT, resp. v souvislosti s novelizací AT prostřednictvím vyhl. č. 486/2012 Sb. sporem ve smyslu § 9 odst. 4 písm. b) AT. Je tedy zapotřebí při stanovení výše mimosmluvní odměny advokáta vycházet z fixní tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč.“ Dále v bodu 11. téhož nálezu: „jestliže v poměrech souzené věci nebylo možno bez obtíží zjistit hodnotu předmětného pozemku, byl soud povinen vyjít z tarifní hodnoty uvedené v § 9 odst. 4 písm. b) AT“.
 27. Soud tedy měl při stanovení výše odměny odvolatelky vyjít z tarifní hodnoty 50.000,- Kč stanovené podle § 9 odst. 4 písm. b) AT, protože se jedná o věc uvedenou v odst. 3 písm. a) a jde o právní vztah k nemovitosti a existovala absence údaje o hodnotě předmětu sporu, tj. o ceně nemovitostí. Sazba za jeden úkon právní služby tak činí nikoliv soudem přiznanou částku 2 500 Kč, ale částku 3 100 Kč. Odměna při sazbě 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (celkem bylo do 12. 9. 2022 vykonáno 7 úkonů právní služby, z toho za 2 úkony učiněné do 31. 12. 2021 je odměna snížena o 20 %) a ze 7 režijních paušálů tak činí částku 22 560 Kč.
 28. Odvolacímu soudu navrhla, aby napadené usnesení změnil tak, že jí bude přiznána odměna za zastupování žalovaného ad 3) ve výši 22 560 Kč.
 29. Odvolací soud přezkoumal uvedené usnesení v odvoláním napadeném rozsahu včetně řízení, které mu předcházelo, a to podle ust. § 212 o. s. ř. a § 212a odst. 1, 6 o. s. ř., aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř.). Poté dospěl k závěru, že odvolání je důvodné, a to z důvodu uvedených v rámci odvolací argumentace, kterou zde znovu reprodukovat netřeba.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

30. Odvolací soud toliko doplňuje v odvolání dovozené závěry i odkazem na usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 28 Cdo 1302/2015, že: „Pro stanovení výše odměny za zastupování advokátem ve věcech o určení vlastnického práva k nemovitosti za situace, kdy chybí spolehlivý (ověřitelný) údaj o ceně nemovitosti (hodnotu věci lze zjistit jen s nepoměrnými obtížemi), je vyloučeno užití obecného ustanovení o tarifní hodnotě (§ 8 odst. 1 advokátního tarifu) a je třeba aplikovat ustanovení speciální, s účinností od 1. 1. 2013 – po novele advokátního tarifu vyhláškou č. 484/2012 Sb. – včleněné pod ustanovení § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu, dle něhož činí tarifní hodnota 50 000,- Kč.“
31. Jelikož výpočet výše odměny, jak jej dovodila odvolatelka v rámci své odvolací argumentace, je rovněž správný a odvolací soud se s ním ztotožňuje, odvolací soud změnil za analogického použití § 220 odst. 1 písm a) o. s. ř. napadené usnesení jen ohledně výše odměny, když ve zbývajících částech jej jako věcně správné potvrdil podle § 219 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 13. března 2023

JUDr. Aleš Šťastný v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.